

i en Række af Aar har hævdet og forfægtet. Landstinget har i tidligere Tider hævdet, at vi til Dels skulde lægge Ansøgnernes økonomiske Forhold til Grund for den Stilling, man indtog overfor deres Ansøgning, og Folketinget har hævdet lige det modsatte. Folketinget har hævdet, at det økonomiske ikke maatte spille nogen som helst Rolle, men at man alene skulde bedømme Ansøgerne ud fra det Synspunkt: om de havde gjort sig fortjent til deres Medborgeres Agtelse. Og en Mand kan meget vel have gjort sig fortjent til sine Medborgeres Agtelse, skønt han er fattig og som Følge af Sygdom eller andet utilregneligt Uheld har maattet søge nogen Hjælp af det offentlige.

Det ærede Medlem fra Nibe vilde hævde, at jeg havde Uret i, at Indvandringen var i Aftagen, thi, sagde han, i tidligere Aar har meget færre faaet Indfødsret, f. Eks. i Aarene 1850—69 har kun 17 Personer aarligt faaet Indfødsret her i Landet. Det hænger naturligvis sammen med, at man i tidligere Tider ikke tog saa stort Hensyn til, om man var naturaliseret i det paagældende Land eller ikke. Dertil kommer, at Indvandringen, navnlig af Svenskere, har fundet Sted paa et senere Tidspunkt, og denne Indvandring af Svenskere er igen ophørt, fordi de sociale Forhold i vort Naboland, Sverige, har forandret sig til det bedre, saaledes at der ikke længere er synderlige Goder for Svenskerne at opnaa her i Landet. I den Henseende kan Bornholm være et fulgyldigt Vidnesbyrd, idet der i tidligere Tider, for 15 til 20 Aar tilbage, fandt en meget stor Indvandring Sted fra Sverige til Bornholm. De Svenskere, der kom til Bornholm, gjorde et overmaade nyttigt og godt Arbejde, i mange Tilfælde for et kummerligt Udbytte. De har ryddet Højlyngen og i høj Grad været Landbostanden til Nytte som Arbejdere. Men Indvandringen er nu ganske ophørt eller i hvert Fald saa godt som ophørt, der kommer ingen Svenskere til Bornholm mere for at søge Arbejde. Men Landstinget har hovedsagelig rettet sine Indvendinger mod Svenskerne, og det er der slet ingen Grund til. Hverken af den ene eller den anden Grund kan man modsætte sig at give Svenskerne Indfødsret. For det første lader Svenskerne sig meget hurtigt naturalisere; allerede i det første Slægtled gaar de op i den danske Befolkning. Vi har af det Ordskifte, der fandt Sted mellem det ærede Medlem for Bornholms Amts 2den Valgkreds (Kofoed) og den højtærede

Justitsminister, set, at Svenskerne endog gør sig særlig Umage for paa andre Omraader at blive ligestillet med den danske Befolkning, idet de ønsker at have almindelige danske Navne. Og Svenskerne danner jo ikke her i Landet en Nationalitet for sig selv saaledes som Polakkerne, der for øvrigt er indvandrede hertil som Følge af Landmændenes Ønske om at faa billig Arbejdskraft. Indvandringen fra Sverige er desuden absolut i Aftagen, hvilket kan ses af, at der her i Landet i 1911 var færre svenskfødte end i 1890. Naar Antallet af dem, der søger Indfødsret, alligevel er tiltagende, skyldes det den Omstændighed, at de paagældende Personer, der for de flestes Vedkommende har været i Danmark i en Menneskealder eller saa, nu ønsker at blive naturaliseret for at faa borgerlige og politiske Rettigheder, og dertil er der ikke noget at sige. Det er ogsaa i Almindelighed i Overensstemmelse med Befolkningens Ønske, at Naturalisation sker.

Det ærede Medlem fra Nibe (Kvist) sagde, at han vidste ikke, hvilke faste Regler man gik efter ved Meddelelse af Indfødsret. Man har slet ingen faste Regler, og det har man aldrig haft. Det er hævdet her, at man bør tage individuelt paa Tilfældene og ikke opstille faste Regler, der ikke kunde fraviges. Navnlig kan man ikke hævde som en almindelig Regel, at de, der har modtaget nogen Understøttelse, ikke skulde kunne faa Indfødsret. Man er endog gaaet bort fra den Opfattelse, at en Mand skulde være afskaaret fra at erhverve Indfødsret, fordi han havde paadraget sig en mindre Straf. Det ærede Medlem anførte flere Eksempler paa, at Ansøgere havde faaet betydelige Beløb i Understøttelse, ja, der var endog en Ansøger, der havde faaet mellem 3,000 og 4,000 Kr. Men det ærede Medlem oplyste ikke noget om Grunden dertil. Vedkommende Mand har i Aarevis været sengeliggende af en Hoftebetændelse, og han har derfor maattet ty til det offentlige. Hele Sogneraadet paa hans Hjemsted anbefaler Ansøgningen, det ønsker, at denne Mand, der ikke selv har forskyldt sin Sygdom, skal stilles paa lige Fod med andre danske Statsborgere. Det er smukt gjort af Sogneraadet, og vi skulde ikke her opstille Regler og Bestemmelser, der hindrede et Sogneraad i at se humant paa Forholdene. Saaledes har Folketinget ogsaa tidligere stillet sig, det har holdt paa det mere humane, medens Landstinget har krævet skærpede Regler. Og jeg vil hævde,